

Ομιλία του Οικουμενικού Πατριάρχη

στους Αγίους Θεοδώρους Ίμβρου

Φίλτατε ποιμενάρχα ἡμῶν τῶν Ίμβριῶν καὶ λοιποὶ Ἱερώτατοι καὶ προσφιλέστατοι ἀδελφοὶ Ἱεράρχαι,

Ἐξοχώτατε κ. Ὑπουργέ Μακεδονίας- Θράκης,

Τίμιον πρεσβυτέριον,

Ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, συμπατριῶται, συνέκδημοι, φίλοι, προσκυνηταὶ ὅλοι μας τῆς Μεγαλόχαρης, Ἰδού καὶ πάλιν ὅλοι ἐμεῖς στὴν Ίμβρο, στό νησί τῆς καρδιάς μας, τῶν καυμῶν μας, τῶν πατέρων μας, τῆς ἀτέλειωτης νοσταλγίας μας. Ἐμένα προσωπικά μέ ἐκφράζουν ὡς ἄριστα τά λόγια τοῦ μεγάλου συμπατριώτου μας ἀπό τό Γλυκύ πού ἔχω τήν τιμή νά φέρω τό ὄνομά του ἐδῶ καί 53 χρόνια ἔγραφε λοιπόν ὁ Βαρθολομαῖος ὁ Κουτλουμουσιανός τό 1830 στόν τότε Μητροπολίτη Ίμβρου: «οὔτ' ἔπαυσα, οὔτε θέλω παύσει, ἐν ὄσω ζωῶ, ἐνθυμούμενος αὐτήν - τήν Ίμβρον - μέ τόν ἐνθερμον πόθον εἰς τήν καρδίαν τοῦ νά πατήσω καί αὔθις τό ἱερόν της ἔδαφος».

Χαίρομαι πού τή λατρεία μου γιά τό νησί μας τήν γνωρίζουν καί τήν ἀναγνωρίζουν καί οἱ νέοι τῆς Ίμβρου, πρὸς τοὺς ὁποίους εἶχα τή χαρά νά ἀπευθυνθῶ πρὶν ἀπό τρία χρόνια στόν σύλλογό μας στὴν Ἀθήνα καί νά τοὺς προτρέψω νά ἀγαποῦν, νά σκέπτονται καί νά ἐπισκέπτονται τόν τόπο τῆς καταγωγῆς των. Εὐχόμαι νά τοὺς ἔπεισα! Ἐνας ἀπό αὐτοὺς ἔγραφε γιά τόν Ίμβριο Πατριάρχη ὅτι «εἶναι γνωστός παντοῦ γιά τήν ἀγάπη πού ξεχειλίζει ἀπό τά βάθη τῆς ψυχῆς του γιά χῶματα ἀγιασμένα, γιά λόγγους καί βουνά, γιά θάλασσες κι' ἀκρογυαλιές, γιά ἐξωκκλήσια ἀμέτρητα ἐρημικά πού ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ φωλιάζει μέσα τους, ἐνῶ Ἅγιοι καί Ἄγγελοι ταξιδεύουν γύρω τους καί φωτίζουν τήν ἀληθινὴ πορεία πού πρέπει νά ἔχη ὁ καθένας μας». Τόν εὐχαριστῶ αὐτόν τόν νέο συμπατριώτη μας, χαίρω διότι συμπίπτουμε καί συμπορευόμεθα καί τόν συγχαίρω πού αἰσθάνεται καί γράφει τόσο ὠραῖα.

Καί γιά νά συνεχίσω μέ τήν ἀγάπη πρὸς τήν πατρίδα τοῦ καθενός μας γενικά, ἀκοῦστε τί ἔγραψε κάποιος ξένος (Στίβεν Πρέσφλιντ): «Ποιά εἶναι αὐτή ἡ δύναμη πού ἀσκεῖ ἐπάνω μας ἡ γενέτειρα γῆ καί μᾶς ἔχει αἰχμαλώτους; Νομίζουμε ὅτι τήν

κρατᾶμε ἐμεῖς, ἀλλά μᾶς κρατᾶ ἐκείνη. Δέν ἀνήκει σέ μᾶς, ἀλλά ἐμεῖς ἀνήκουμε σέ ἐκείνη».

Κι' ἐπειδή κι' ἐμεῖς ἀνήκουμε ὀλοκληρωτικά, ψυχῇ τε καί σώματι, σ' αὐτήν τήν γενέτειρα γῆ, γυρίζουμε σ' αὐτήν, τώρα περισσότεροι καί συχνότερα, ἀραιότερα καί λιγώτεροι εἰς τό παρελθόν, ὅταν τραγικά ὀρφανέψαμε ἀπό πατρίδα, γέμισαν οἱ ψυχές μας ἀπό πληγές, φύγαμε «μέ σχισμένα τά πανιά τῆς ἐλπίδας καί τσακισμένα τά ξάρτια τῶν ὀνείρων» μας, ἤπιαμε τά πικρά ὕδατα τῆς Μερᾶς (Ἔξοδ. 15, 25). Καί ἡ Ἰμβρος ἔγινε ἡ «γῆ τῶν ἀπουσιῶν», ὅπως θά ἔλεγε ἡ Κική Δημουλά. Ὅπου κι' ἄν ταξιδέψαμε ὅλες αὐτές τίς πονεμένες δεκαετίες, ἡ Ἰμβρος ἐξακολούθησε νά μᾶς πληγώνη, γιά νά παραφράσουμε τόν μικρασιάτη νομπελίστα ποιητή μας.

Καί ἔρχονται τώρα, μέ τή χάρι τῆς Παναγίας, μετά τίς καταιγίδες καί τίς ἀντάρες, καλύτεροι χρόνοι καί καιροί, καί γυρίζουμε στήν πατρίδα πιά γελαστοί καί πιά αἰσιόδοξοι γιά ἕνα καλύτερο καί δικαιότερο αὔριο. Ὅχι βέβαια ὅτι βρίσκουμε τώρα «τίς δώδεκα πηγές τῶν ὑδάτων εἰς Αἰλείμ» (Ἔξοδ. 15, 27, ἀριθμ. 33,9), οὔτε τήν «πηγήν τοῦ ἀνάου ποταμοῦ» (Σ. Σολομ. 11, 6), ὅπως λέγει ἡ Παλαιά Διαθήκη· ἀντιθέτως ὕστερα ἀπό τά παιδικά μας χρόνια, ὅταν τό νησί μας ἔσφυζε ἀπό ζωή, τώρα ἐπιστρέφουμε «μέσα σέ τοῦτα τά χωριά τ' ἀποδεκατισμένα», γιά νά θυμηθοῦμε καί πάλι τόν Σεφέρη. Βρίσκουμε ὅμως καί ἕνα σχολεῖο ὅπου διδάσκεται ἐπί τέλους ἡ γλῶσσα τῶν πατέρων μας καί ἀνοίγει τώρα τό μεγαλύτερο σχολεῖο μας πού κάνει καί τίς ἐλπίδες μας μεγαλύτερες καί τίς εὐχαριστίες μας θερμότερες πρὸς ὅλους ἐκείνους, Ἰμβρίους καί μή, ὁμογενεῖς καί ἀλλογενεῖς, πρόσωπα καί θεσμούς, πού κάνουν τά ὄνειρά μας πραγματικότητα.

Περιμένουμε οἱ Ἰμβριοι καί τήν ἀπόδοσι τοῦ αὐτονοήτου δικαιώματος νά κληρονομοῦμε τίς περιουσίες τῶν πατέρων μας, ἀνεξαρτήτως ὑπηκοότητος. Ἄλλωστε, ὅσοι ἐξ ἡμῶν ἔχασαν τήν ὑπηκοότητα, δέν τήν ἔχασαν ἐξ ὑπαιτιότητός των, ἀλλά σάν ἀποτέλεσμα τοῦ ξεκληρίσματός μας, πρὶν ἀπό 50 χρόνια ἀκριβῶς, μετά τό περίφημο κατάπτυστο πρόγραμμα διαλύσεως, τό ὅποιο σήμερα φαίνεται ὅτι θά παραπεμφθῆ στό ἐδώλιο τοῦ κατηγορουμένου – αὐτό καί οἱ ἐμπνευσταί του καί οἱ ἐκτελεσταί του. Καί νά ποῦμε ὅτι εἶναι ἄδικο καί παράλογο νά θεωρησῶν ξένος καί πολίτης δευτέρας κατηγορίας στόν τόπο σου, εἴτε αὐτός εἶναι ἐνόριος εἴτε παραμεθόριος.

Ἀγαπητοί ἀδελφοί καί τέκνα ἐν Κυρίῳ,

παρατήρησε κάποιος ότι «τό Αίγαίο συμβολίζει διαφορετικές πτυχές για τούς δύο Έλληνες νομπελίστες, αυτή τοῦ φωτός καί τοῦ γαλάζιου για τόν Όδυσσεά Έλύτη καί αὐτή τῆς προσφυγιᾶς, για τόν Γιώργο Σεφέρη». Ἔ, λοιπόν, ἐμεῖς οἱ Ἴμβριοι σάν γνήσιοι Αἰγαιῶτες, ἔχουμε μαζί μέ τόν Σεφέρη, νωπές τίς ἐμπειρίες τῆς προσφυγιᾶς καί ἀνοιχτές τίς οὐλές τῶν πληγῶν τοῦ προσφάτου παρελθόντος μας, ἀλλά λουζόμαστε καί μέ τόν Έλύτη μέσα στό φῶς καί μέσα στό γαλάζιο τοῦ Αἰγαίου καί τό χαιρόμαστε καί ἐλπίζουμε καί ἀνασυγκροτούμεθα καί αἰσιοδοξοῦμε. Ἔλεγε ὁ Σεφέρης πάλι στίς «Δοκιμές» του: «Δέ γυρεύω μήτε τό σταμάτημα, μήτε τό γύρισμα πρὸς τά πίσω γυρεύω τό νοῦ, τήν εὐαισθησία καί τό κουράγιο τῶν ἀνθρώπων πού προχωροῦν ἐμπρός». Ἄς ἀποδείξουμε ἐνωμένοι καί συνεργαζόμενοι καί αἰρόμενοι ὑπεράνω μικροτήτων ὅτι διαθέτουμε καί νοῦ καί εὐαισθησία καί κουράγιο. Καί, ὑπεράνω ὅλων, ἀγάπη καί πάθος για τήν πολύπαθη καί πολυπόθητη πατρίδα, για τήν ὁποία μποροῦμε ἀβίαστα νά λέμε: «τήν ἡμέρα σέ ἀναπολῶ καί τή νύχτα σέ ὄνειρεύομαι».

Μαζί μέ τά ἄλλα εὐχάριστα πού συμβαίνουν γύρω μας τόν τελευταῖο καιρό, νά ἀναφέρουμε καί τήν ἐνεργό συμμετοχή τοῦ στοιχείου μας στίς πρόσφατες δημοτικές ἐκλογές πού ἐξησφάλισε τήν ἐκλογή ὁμογενῶν προέδρων καί συμβούλων σέ ἀρκετά χωριά, καθώς ἐπίσης καί νά χαιρετίσουμε τήν ἴδρυση τοῦ Συνδέσμου τοῦ Σχοινοῦδίου πού θά βοηθήσει τήν ἀνάπτυξη τοῦ πιό μεγάλου ἀλλά καί τοῦ πιό ἄτυχου χωριοῦ τοῦ νησιοῦ μας, ὡς καί τήν σύστασι τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ καί Μορφωτικοῦ Συνδέσμου πού θά ἀσχοληθῆ εἰδικῶς μέ τά θέματα τῶν σχολείων μας καί τῆς Παιδείας. Ἐπιδοφόρες καί εὐοίωνες ἐξελίξεις πού μᾶς κάνουν νά αἰσθανώμεθα εὐγνωμοσύνη καί νά ἐκφράζουμε τίς εὐχαριστίες μας σέ ὅσους συνέβαλαν σ'αὐτές.

Φυσικά καί δέν λησμονοῦμε καί τήν συνέχισι τῆς πολύτιμης προσφορᾶς σέ ὅλα τά θέματα πού μᾶς ἀπασχολοῦν τῶν ἐν Ἀθήναις καί ἐν Θεσσαλονίκῃ σωματείων μας, πρὸς τούς ἐκπροσώπους τῶν ὁποίων ἐκφράζουμε τήν Πατριαρχική εὐαρέσκειά μας αὐτή τήν ἐπίσημη στιγμή.

Εὐχαριστοῦμε τήν Παναγία μας πού δέν μᾶς ἐγκαταλείπει, ἀλλά μᾶς σκέπει καί μᾶς νοιάζεται καί μᾶς φροντίζει σάν μητέρα στοργική. Εἶναι ἡ πιό μεγάλη Μάνα τοῦ κόσμου, διότι ἐγέννησε τόν πιό μεγάλο Υἱό, τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρα τοῦ κόσμου.

Σήμερα, στή γιορτή της, χαιρετίζουμε καί εύλογοῦμε ὅλες τίς Ἰμβριώτισσες μητέρες, τίς ἐδῶ καί τίς ἐν ἀποδημία, καί προσευχόμεθα γιά τήν ἀνάπαυσι τῶν ψυχῶν ἐκείνων πού ἔφυγαν, ἀφοῦ μᾶς ἐδίδαξαν τήν πίστι στό Θεό καί τήν ἀγάπη πρός τήν πατρίδα. Ἐάν ἔχουμε σήμερα μέσα μας αὐτό τό πάθος γιά τήν Ἰμβρο, τό ὀφείλουμε σ'αὐτές καί στούς πατέρες μας πού μᾶς ἐγαλούχησαν καί μᾶς ἐξέθρεψαν ἐν παιδείᾳ καί νοθεσίᾳ Κυρίου.

Αἰωνία τους ἡ μνήμη!